

Bezinningsavond voor het Heilig Avondmaal – zaterdag 22 juni 2019 *'Onwaardigen waardig gemaakt'*

Uit het formulier:

Wij erkennen dat wij nog vele zonden en gebreken in onszelf aantreffen, namelijk dat wij geen volkomen geloof hebben, en ons er niet toe zetten God met zo'n ijver te dienen als wij behoren te doen, maar dagelijks strijd hebben te voeren met de zwakheid van ons geloof en onze verderfelijke begeerten. Ondanks dit alles, moeten wij door de genade van de Heilige Geest van harte bedroefd zijn over zulke gebreken en wij verlangen tegen ons ongeloof te strijden en naar alle geboden van God te leven, zullen wij er nochtans ten volle van verzekerd zijn dat geen zonde of zwakheid die nog tegen onze wil in ons overgebleven is, ons kan verhinderen dat God ons in genade aanneemt en ons zo deze hemelse spijs en drank waardig en deelachtig maakt.

Uit de Bijbel: Filippenzen 3: 1-16

Nochtans

'We zijn nu eenmaal niet volmaakt.' Er zijn mensen die het voor in de mond hebben liggen. Het klinkt als excuus om je leven te blijven leven. De schouders ophalend en zeggend: 'het is nu eenmaal zoals het is'. Die lijdelijkheid treffen we niet aan in het formulier. Zonde, gebrek en ongeloof zijn geen excuus. Vertrouwend treffen we de eerlijkheid aan in het formulier. Het is niet vreemd wanneer je geen 'volkomen geloof' hebt. Dat er momenten zijn dat we er niet helemaal voor gaan. Dat het ons ontbreekt aan 'ijver'. Dagelijks is er de zonde die in je opkomt of op allerlei manieren op je afkomt.

Paulus zegt in Fil. 3: 12 'Niet dat ik het al verkregen heb, maar ik jaag ernaar om het ook te grijpen. Daartoe ben ik ook door Christus Jezus gegrepen.' Paulus beschrijft een soort van ontspannen inspanning van het geloof. Hij is door Jezus Christus gegrepen en wordt door Hem vastgehouden.

Met de woorden van Luther: 'Soms geloof ik met heel mijn gevoel. Dan beleef ik een blijdschap! Vaker echter voel ik niet datgene wat ik geloof. Dat is vervelend. Toch geef ik het geloven dan niet op of misschien moet ik zeggen: dan begint het geloven pas echt. Nog vaker voel en zie ik het tegenovergestelde van wat ik geloof. Dat is een ramp. En tóch geloof ik dan dwars tegen mijn gevoelens in'.

'Nochtans'. 'En toch'. Twee uitersten komen in het Evangelie en ook aan de tafel bij elkaar. Aan de ene kant is er de pijn over mijn zonden en zwakheden, die ik tegen mijn wil in doe en waarmee ik God nog steeds opnieuw verdriet doe. Aan de andere kant is er het diepe verlangen om tegen de zonde te strijden en voor God te leven.

En toch, nochtans, zijn onze zonden en zwakheden voor God geen belemmering om ons in genade aan te nemen. Nochtans mogen we geloven dat God op grond van Zijn liefde in Christus, die van één kant komt, mij, onwaardige, voor een waardige gast aanziet!

Om over door te spreken

- 1. Wat betekent het voor u dat u niet volmaakt bent?*
- 2. Reageer eens op de volgende uitspraak:
'Hoewel onwaardig, wordt ik toch voor een waardige gast aangezien'*
- 3. Zijn er woorden in (dit gedeelte van) het formulier die u raken? Welke?*

Wij zingen:

Psalm 65: 1, 2, 3

Psalm 73: 12, 13

Gezang 148

Van U zijn alle dingen,
van U, o God, alleen,
van U de zegeningen,
o hoorder der gebeen!
Uw liefd' en trouw omringen
mijn wankelende schreen,
en wat w' ooit goeds ontvingen,
het is van U alleen!

Gij riep mij in het leven
tot uwe heerlijkheid;
Gij hebt m' uw woord gegeven
tot mijne zaligheid;
Gij hebt in vrucht'bre dreven
mij trouwelijk geleid,
en mij een hoorn verheven
van heil, door U bereid.

Gij wacht niet tot wij vragen,
voorkomt zelfs onze bee,
Gij helpt niet enkel dragen,
maar draagt ons zelven mee.
Gij heelt zelfs in uw plagen,
vertroost ons in het wee,
en onder alle slagen
schenkt Gij aan 't hart uw vree.

Hoe kent Gij al mijn noden,
waarin Gij trouw voorziet!
Gij geeft geen steen voor broden,
een slang voor vissen niet!
Wie komt tot U gevloeden,
wien Gij geen hulpe biedt?
Gij laat de zondaar noden.
nog eer hij tot U vliedt.

O mocht ik U beminnen,
gelijk Gij mij bemint,
en heil'ge vrees van binnen
mij leiden als uw kind!
Mocht ik die rijkdom winnen,
die roest nog mot verslindt,
en werden nooit mijn zinnen
door ijd'le glans verblind!

U zal ik eeuwig eren,
die eeuw'ge goedheid zijt!
U blijv', o Heer der heren,
geheel mijn hart gewijd!
Wat kan ik niet ontberen,
wanneer uw hand mij leidt,
wat vuriger begeren
dan uwe heerlijkheid!